ad ja ſuremat warrandust on, kui minnul. Sest pikne kautas mo honed, tõbbi tappis mo lojussed, ja us rikkus mo põllud ärra, et kurjadele õige naeruks ollen jänud. — Kes julgeb sind naerda?“ küssis seärsand äkkiste. „End need keik,“ kostis Jaan, „kelle wallatust ma ellades ei olle heaks kiitnud — se wihha aiab neid nüüd, mind naerma; agga ei se te mulle muud waewa, kui et mul agga halle meel neist on.“

Siis ütles seärsand: „miks teil mitte ennam poega wäe peäl ei olle?“ — Temma on lahhingi jänud,“ kostis Jaan, „siin leiname tedda!“ — Siis olleks ta au-wäärt surma surnud! kostis seärsand wasto, agga kust teie sedda teäte? — Üks soldati naene, kes seält tulnud, on mulle sedda räkinud, wastas Jaan. — Mitto lobbiseb tühja, ütles seärsand jälle, ja küssis, Liso peäle näidates, kas se ehk olli temma naene? — Olli temma pruut, kostis Jaan, ja on weel temma pruut. — Weel temma pruut? immetelles seärsand. Jah, weel temma pruut! kostis Jaan, et ta ehk tänna teisele woiks minnna.“ — Nisugguse prudiga pean tuttawaks sama, naeris seärsand nüüd, sest minna armastan ka jo mitto aastat, et üksi teine armastus mo ees ei maksa — ehk kui tedda armastan, kaub wanna armastusse waew meist mollemist!“ ja sedda ütteldes läks ta liggemale Liso pole. Agga Liso läks eest ärra. — Siis wottis Willem omma wäe-kübbara mahha, ja ütles meie kele: „Armas Liso! ei sa tunne omma Willemit ennam? — Kui se arm ka, mis waenlase mõk mo palle sisse raiund, mo näggo teistwisi teinud, mo südda ikka sesamma weel! — tunned sedda sõrmust? — ja ennäh! sesamma rättik sinno ümber, mis sisse omma lahkumisse nutto pannin“ — (sest kui Liso pühhapäwa rides olli, siis olli se rättik temma keigearmsam ehte) — kas nüüd usud, miiid sinno Willemit ollewa? — kallid wannemad! kallid wennad ja õed! eks teie ei tunne mind ennam? — Jah tunneme! jah tunneme! jah tunneme!“ kisendasid keik. Ja